

Arrest

nr. 166 252 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 februari 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van zijn minderjarige Belgische dochter.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 24 augustus 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 28 augustus 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.02.2015 werd ingediend door:

Naam: B.(...) Voorna(a)m(en): K.(...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 17.02.1972 Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd :

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid: Op 27.02.2015 diende betrokkene een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent. Betrokkene heeft verschillende inbreuken op de openbare orde gepleegd en werd correctioneel veroordeeld :

Op 26.10.2012 tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor bezit van psychotropische stoffen zonder vergunning, gebruik van stoffen, veroorzaakt hebbende de dood. Opzettelijke slagen en verwondingen met de dood als ongewild gevolg, tegen echtgenoot of samenlevende persoon. Schuldig verzuim.

Op 20.01.2015 veroordeling bij verstek wegens afvalstoffen (herhaling) tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van 500,00 € x 6 = 3000,00 € of een vervangende gevangenisstraf van 60 dagen.

Betrokkene werd ook herhaaldelijk door de politierechtbank veroordeeld.

Op 15.05.2013 politierechtbank Hasselt inbreuk op de vervallenverklaring van het recht op sturen met een geldboete van 100,00 € x 6 = 600,00 € of een vervangend rijverbod van 15 dagen. Op 19.06.2013 politierechtbank Hasselt afd. Sint-Truiden inbreuk op de vervallenverklaring van het recht op sturen met een geldboete van 100,00 € x 6 = 600,00 € of een vervangend rijverbod van 15 dagen. Op 21.05.2014 politierechtbank Limburg afd. Hasselt geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de houder of de bestuurder. Geen inschrijving van het voertuig. Een geldboete van 150,00 € x 6 = 900,00 € of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen en verlies van recht tot sturen voor 2 maanden van alle categorieën. Op 11.06.2014 politierechtbank Limburg afd. Hasselt geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de houder of de bestuurder. Een geldboete van 150,00 € x 6 = 900,00 € of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen en verlies van recht tot sturen voor 2 maanden van alle categorieën. Op 19.12.2014 politierechtbank Eupen afd. Eupen weigering speekseltest met een geldboete van 200,00 € x 6 = 1.200,00 € of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden + verlies van recht tot sturen voor 3 maanden van alle categorieën met examen(s) ; medisch, psychologisch. Bestuurder geen verzekering BA vtg - inschrijving van de voertuigen : voertuig niet ingeschreven en technische eisen voertuigen : autokeuring. Een geldboete van 100,00 € x 6 = 600,00 € of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en verlies van recht tot sturen van 1 maand van alle categorieën.

Betrokkene werd ook nog veroordeeld voor het Hof van Beroep Antwerpen op 12.11.2014 voor diefstal (herhaling) met een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 26,00 € x 6 = 156,00 € of een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen tot gevolg.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van het welke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene zijn dochter is geboren in 2014. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden om ook nog tijdens de zwangerschap van zijn partner, de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen en verkeersregels in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot integratie van betrokkene blijkt ook uit het feit dat de herhaaldelijke inbreuken die door de politierechtbank zijn veroordeeld eigenlijk altijd over hetzelfde gaan: betrokkene blijkt nooit een rijbewijs op zak te hebben, zijn voertuig blijkt niet verzekerd, zijn voertuig blijkt niet gekeurd te zijn. Kennelijk vertikt hij dit eenvoudigweg. Vandaar dat deze veroordelingen wel degelijk getuigen van het niet-geïntegreerd zijn van betrokkene en evenmin de integratie na te streven, zeker in combinatie van de correctionele veroordelingen.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41 987 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"8.1.1. De verzoekende partij wenst tegen de bestreden beslissing beroep aan te tekenen, nu hij niet akkoord kan gaan met de gegeven motivering.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren.

De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed wist dat alle familie van verzoeker in België verblijft, en hij een Belgische echtgenote en kinderen heeft in functie van wie een verblijfsaanvraag werd ingediend, verzuimt zij om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met de familiale situatie van verzoeker. Het gaat niet op om te beweren dat de handhaving van de openbare orde voorrang heeft op de eerbiediging van het gezinsleven. Uit de bestreden beslissing blijkt met name niet dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, integendeel. Uit de motivering blijkt dus klaarblijkelijk dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale omstandigheden. Dat niet wordt gemotiveerd waarom deze concrete omstandigheden niet zouden opwegen tegen een beweerd schending van de openbare orde.

De Dienst Vreemdelingenzaken hecht duidelijk een belangrijkere rol aan de eerbiediging van de openbare orde, dan aan het gezinsleven en heeft deze op geen enkele wijze of moment tegen elkaar afgewogen. De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet beperken tot de simpele stelling dat er sprake is van een gezin zonder hier de nodige gevolgen uit af te leiden, zonder deze specifieke omstandigheden mee te nemen in zijn beoordeling, om daarna onvoorwaardelijk voorrang te verlenen aan een beweerd bescherming van de openbare orde. Men de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker of met de gevolgen van de bestreden beslissing werd ten onrechte geen enkele rekening gehouden.

Dat verwerende partij uitsluitend opsomming geeft van de verschillende veroordelingen die hij heeft opgelopen. Quasi alle feiten betreffen allemaal lichte veroordelingen tot een geldboete uitgesproken door de politierechtbank wegens verkeersovertredingen. Verzoeker heeft reeds jaren geen voertuig meer. De enige ernstige veroordeling die hij opliep is een veroordeling van de correctionele rechtbank

die dateert van 26.10.2012 en betreft feiten van 2009, ondertussen meer dan 6 jaar geleden. Dat er verstekveroordelingen worden opgesomd waartegen verzet werd ingesteld, en waarbij de uitspraak dus niet definitief was of waarbij hij een gunstmaatregel bekwam zoals elektronisch toezicht.

De veroordeling van 26.10.2012 geeft echter een totaal vertekend beeld van verzoeker. De feiten zijn ook niet meer actueel. Verzoeker heeft inderdaad in het verleden een probleem gehad met drugsgebruik, hetgeen ook samenhangt met de moeilijke thuissituatie. Sinds 2009 is verzoeker echter clean. Het is zo dat verzoeker voordien samenwoonde met zijn toenmalige vrouw. Deze vrouw was zeer depressief en deed aan zelfverminking ten gevolge van deze depressie. Telkens smeekte zij haar man, verzoeker, daarna om hierover te zwijgen en niet naar de dokter te gaan of de hulpdiensten te bellen. Verzoeker deed dit dan ook niet. Uiteindelijk is de vrouw van verzoeker gestorven aan deze zelf toegebrachte verwondingen. Daarom ook dat verzoeker beschuldigd werd van het verzuimen van hulp te verlenen aan iemand in groot gevaar. Verzoeker heeft zijn straf ondergaan en kwam vrij onder de voorwaarden van het volgen van drugsbegeleiding en het zoeken van tewerkstelling.

Hij heeft zich zeer duidelijk herpakt. Hij heeft na 2009 duidelijk een nieuw leven opgebouwd. Hij heeft zijn huidige echtgenote leren kennen, en zij deden een eerste huwelijksaanvraag in 2010. Nadat deze werd geweigerd hebben zij een samenlevingscontract afgesloten op 11 april 2012. Een tweede huwelijksaanvraag werd opnieuw geweigerd en hiertegen werd beroep aangetekend waardoor verzoeker in het huwelijk kon treden op 14.05.2013. Zij hebben ondertussen 2 minderjarige kinderen: B.(...) A.(...)-K.(...), geboren op (...) te Hasselt en B.(...) I.(...), geboren op 03.07.2014 te Tongeren.

Sedert de geboorte van zijn dochter heeft verzoeker, in tegenstelling tot de beweringen in de bestreden beslissing geen enkel nieuw feit meer gepleegd. De laatste feiten dateren van begin 2013. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de datum van de uitspraken die pas jaren na de feiten plaatsvonden, hetgeen uiteraard niet aantoont dat verzoeker nog beweerdelijk actueel een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoeker weinig ernstig heeft genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat de echtgenote van verzoeker slechts een 'partner' zou zijn, terwijl zij gehuwd zijn op 14.05.2013 te Riemst. Voordien was er tussen beide een samenlevingscontract. Zelfs hiervan wordt geen enkele melding gemaakt. Ook heeft de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker en zijn echtgenote twee Belgische kinderen hebben, dat de echtgenote ernstig ziek is en dat het voor verzoeker of het gezin absoluut onmogelijk is om terug te keren naar het land waarvan verzoeker de nationaliteit heeft. Verzoeker is opgegroeid in Duitsland. Hij verhuisde met zijn familie naar Duitsland terwijl hij nog een kleuter was. Het zou voor hem, gelet op zijn westerse levenswijze, onmogelijk zijn om in Marokko te leven. Ook voor zijn familie is het werkelijk onmogelijk om naar het buitenland te verhuizen. Dat er geen enkele reden wordt gegeven waarom er met alle familiale, persoonlijke en concrete omstandigheden, waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was, geen rekening werd gehouden. Verzoeker heeft tientallen bewijsstukken overgemaakt om aan te tonen dat hij onmogelijk met zijn gezin terug kan keren naar Marokko. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken met deze gegevens rekening heeft gehouden blijkt nergens uit. Zij stelt simpelweg dat de mogelijk familiale banden niet kunnen opwegen tegen de openbare orde. Welke concrete familiale en persoonlijke omstandigheden of stavingsstukken men rekening heeft gehouden, blijkt nergens uit. Het lijkt er zelfs op dat de gemeente heeft nagelaten om de overgemaakte stavingsstukken over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Verzoeker heeft er het raden naar. Verwerende partij heeft zich dan ook hoofdzakelijk gesteund op feiten die niet juist zijn en schendt ook de zorgvuldigheidsplicht.

Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is van de situatie van verzoeker, wordt op geen enkele wijze een motivatie gegeven in de bestreden beslissing waarom met deze persoonlijke en familiale omstandigheden geen rekening wordt gehouden, en waarom deze concrete omstandigheden niet zouden opwegen tegen een beweerde schending van de openbare orde.

Het gegeven dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen, kan op zich genomen, geen afdoende motivatie inhouden. Een eenvoudige verwijzing naar het strafregister is immers geen afdoende motivering. De beslissing had moeten uitleggen waarom de ernst van de gepleegde feiten, de bestreden beslissing kon onderbouwen, dat hij nog steeds een gevaar betekende en dat hij hierdoor het recht om samen te zijn met zijn gezinsleden verkorven had. De belangen van het gezin enerzijds en de openbare orde moesten tegen elkaar in concreto worden afgewogen. Gelet op het belang voor verzoeker van de

bestreden beslissing was een concrete, persoonlijke en gedetailleerde motivering vereist, waaruit blijkt dat men effectief rekening heeft gehouden met de familiale belangen en concrete omstandigheden – quod non.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

8.1.2. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan alle voorwaarden voldeed conform het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd. Dat zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, lid 5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“ § 4. [...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”(eigen onderlijning)

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non. “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De enige reden die de Dienst Vreemdelingenzaken geeft voor het bevel om het grondgebied te verlaten is de volgende: “Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”. Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoende motivering in feite of in rechte.

Verzoeker is gerechtigd om op basis van andere en bijkomende bewijsstukken of nieuwe elementen een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen in functie van zijn zoon A.(...)-K.(...), dochter I.(...) of echtgenote B.(...) I.(...) zodat niet valt in te zien waarom verzoeker noodzakelijkerwijs het land zou moeten verlaten. Dat verzoeker het land moet verlaten omdat zijn verblijf werd geweigerd is in strijd met artikel 52 Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker is in het bezit van de in artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten en er zijn overigens meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag waardoor hem geen bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Aangezien verzoeker beschikt over een bijlage 35 en legaal in het land verblijft, mocht de Dienst Vreemdelingenzaken geen bevel geven om het land te verlaten, zonder dit bijzonder te motiveren en kon zij niet eenvoudigweg verwijzen naar artikel 7,1,2° Vreemdelingenwet.

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.”

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 43 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“8.2.1. Dat verder een schending dient te worden vastgesteld van artikel 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

[...].”

Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt: “De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

[4°...]

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om

mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40ter Vreemdelingenwet van 15/12/1980. In casu kan bezwaarlijk worden betwist dat verzoeker een familielid van een burger van de Unie uitmaakt.

Overeenkomstig art. 43 Vreemdelingenwet kan het verblijf aan een burger van de Unie en zijn familieleden slechts limitatief worden geweigerd om redenen van ‘openbare orde’, van ‘nationale veiligheid’ of van ‘volksgezondheid’, en zulks bovendien enkel binnen de voorts in dit artikel beschreven perken.

Deze bepaling dient restrictief te worden geïnterpreteerd. Verwerende partij dient rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel en dient de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker te betrekken in haar oordeel.

De simpele vaststelling door de Dienst Vreemdelingenzaken dat het verzekeren van de openbare veiligheid eventueel in de weg zou kunnen staan aan de verplichting tot de eerbiediging van het familiaal leven, betekent uiteraard niet dat er ook effectief rekening werd gehouden met de familiale omstandigheden. Integendeel, blijkbaar vindt de Dienst Vreemdelingenzaken de vrijwaring van de openbare orde belangrijker dan het recht op eerbiediging van het gezinsleven, waardoor zij automatisch geen rekening houdt met het gezinsleven – terwijl zij dit daadwerkelijk diende te onderzoeken. De eerbiediging van het gezinsleven is niet ondergeschikt aan het verzekeren van de openbare orde, deze twee belangen dienen tegen elkaar –effectief te- worden afgewogen, hetgeen niet is gebeurd.

Schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet doordat onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker alsook de ernst van de gepleegde feiten. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk.

De toets naar een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging in hoofde van verzoeker werd op een onredelijke wijze genomen.

Net omdat verzoeker op heden hoegenaamd geen actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt, vermocht verwerende partij niet bepalen dat de aanvraag tot een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in hoofde van verzoeker geweigerd wordt.

Deze motivatie van de bestreden beslissing van verweerder faalt bijgevolg naar recht en dient te worden vernietigd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 07.12.2010 stelde de Raad (RvV 7 december 2010, nr. 52.575 in de zaak 57.809 — stuk 8 — zie evenwel ook in zelfde zin: RvSt. nr. 142.426 dd. 22 maart 2005, T Vreemd. 2006, 2, p. 156-158 en RvV nr. 5004, 14 december 2007, Rev.dr.étr. 2007, afl. 146, 476):

“Ingevolge art. 43 van de Vreemdelingenwet geeft het loutere feit van een strafrechtelijke veroordeling inderdaad niet automatisch aanleiding tot een weigering van de machtiging tot verblijf. De gemachtigde (DVZ) dient integendeel bij het nemen van een zodanige beslissing, elk geval afzonderlijk te onderzoeken op grond van het “persoonlijk gedrag” van de betrokken vreemdeling en de beslissing dient evenredig te zijn, terwijl er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging aanwezig moet zijn.

(...)

Van belang is derhalve of de vreemdeling op het moment van de bestreden beslissing met name op 3 augustus 2010 nog steeds een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde opleverde in de zin van art. 43 Vreemdelingenwet.

Stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten heeft te motiveren of uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Blijkens het administratief dossier werd dit ook niet nagegaan. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt met andere woorden of het gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. ”

Geheel ten onrechte wordt verzoeker het verblijf geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het is inderdaad zo dat verzoeker op 26 oktober 2012 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Hasselt. Dit geeft echter een vertekend beeld van verzoeker.

De feiten die zich hebben voorgedaan geven een ander beeld.

Het is zo dat verzoeker voordien samenwoonde met zijn toenmalige vrouw. Deze vrouw was zeer depressief en deed aan zelfverminking ten gevolge van deze depressie. Telkens smeekte zij haar man, verzoeker, daarna om hierover te zwijgen en niet naar de dokter te gaan of de hulpdiensten te bellen. Verzoeker deed dit dan ook niet.

Uiteindelijk is de vrouw van verzoeker gestorven aan deze zelf toegebrachte verwondingen. Daarom ook dat verzoeker beschuldigd werd van het verzuimen van hulp te verlenen aan iemand in groot gevaar.

Verzoeker heeft ook inderdaad in het verleden een probleem gehad met drugsgebruik, hetgeen ook samenhangt met de moeilijke thuissituatie. Op het ogenblik is verzoeker echter clean.

Verzoeker is veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf. Hij is op 19 december 2012 opgesloten in de gevangenis van Hasselt en is op 25 januari 2013 voorlopig in vrijheid gesteld.

Verzoeker heeft een deel van zijn straf uitgezeten en is in vrijheid gesteld onder bepaalde voorwaarden. Hij dient een drugbegeleiding te volgen en tewerkstelling te zoeken. Dit laatste is op het ogenblik uiteraard zeer moeilijk gelet op het bevel om het grondgebied te verlaten. Geen enkele werkgever zal verzoeker aannemen als de kans bestaat dat hij binnenkort dient terug te keren naar Marokko.

Verzoeker volgt echter wel de drugbegeleiding en is clean. Hij heeft zich zeer duidelijk herpakt. De huidige situatie is totaal verschillend als deze van 5 jaar geleden in 2009. Hij heeft in de tussentijd een nieuw leven opgebouwd. Hij is gehuwd en heeft twee minderjarige kinderen. Hij is ook niet meer correctioneel veroordeeld. De enige veroordeling die hij heeft opgelopen zijn boetes wegens verkeersovertredingen. Hierop kan verwerende partij zich bezwaarlijk beroepen voor een schending van de openbare orde in de zin van artikel 43 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing brengt geen enkel bewijs naar voor waaruit zou blijken dat verzoeker op dit moment nog een gevaar zou zijn voor de veiligheid of de openbare orde. Sinds zijn vrijlating heeft hij getracht een gezin te stichten, werk te zoeken en volgt hij drugbegeleiding. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met de familiale en persoonlijke situatie van verzoeker en slechts en uitsluitend verwijst naar zijn strafregister.

Dat de opgelopen veroordelingen niet voldoende ernstig zijn in de zin van artikel 43 Vreemdelingenwet. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met de ernst van de veroordeling blijkt niet uit de bestreden beslissing. Zij hebben hun beslissing genomen na een eenvoudige lezing van zijn strafregister, zonder zelfs de feiten of concrete omstandigheden te hebben nagegaan. Ook met de familiale situatie werd geen enkele rekening gehouden. De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de openbare veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat. Dat het Hof van Justitie bepaald heeft dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Dezelfde beginselen zijn van toepassing is onderhavig geval zo niet zou afbreuk

worden gedaan aan de beginselen van het vrije verkeer. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26/02/1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec. 1977, p. 297) en een misdrijf of een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27/10/1977, zaak 30/77, Boucher, Rec. 1977, p. 1899) en indien er redenen zijn om te vrezen dat de betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 04/12/1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec. 1974, p. 1337).

Voormelde bepalingen en beginselen worden manifest miskend in die mate dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig voorbij gaat aan de vereiste dat er een actuele en ernstige dreiging moet zijn die een fundamentele belang van de maatschappij aantast, en een eerdere veroordeling van jaren geleden, beschouwt als een noodzakelijke aantasting van de openbare orde. Geval per geval moet worden nagegaan of de vreemdeling enerzijds strafbare handelingen heeft gesteld en anderzijds of deze handelingen nog steeds een gevaar inhouden voor nieuwe ernstige feiten. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft helemaal geen rekening gehouden met de feiten in concreto, maar heeft zich enkel en alleen gebaseerd op het feit dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen, en op geen enkele manier met het werkelijke en actuele gevaar dat verzoeker vandaag de dag nog betekent voor de openbare veiligheid of openbare orde: nihil.

Een misdrijf plegen op zich is nooit een geldige reden om de vestiging te weigeren en het bevel te geven het grondgebied te verlaten: "...het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen".

Een strafrechtelijke veroordeling is op zich niet voldoende. Het begrip openbare orde moet strikt worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast.

Uit vaste rechtspraak van het Hof aangaande de in het Verdrag voorziene uitzondering om redenen van openbare orde op het gebied van vrij verkeer van werknemers of zelfstandigen in te roepen, volgt bovendien dat die uitzondering een afwijking van die fundamentele vrijheid vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald.

Dat rekening houdende met de situatie van verzoeker, het kennelijk onredelijk is om te stellen dat verzoeker de openbare orde in de zin van artikel 43 Vreemdelingenwet zou hebben geschaad.

Maatregelen die zijn gerechtvaardigd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, kunnen dan ook uitsluitend worden genomen wanneer, na een beoordeling per geval door de bevoegde nationale autoriteiten, blijkt dat het persoonlijke gedrag van de betrokkene een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Bij die beoordeling moeten die autoriteiten bovendien zowel het evenredigheidsbeginsel als de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen, in het bijzonder, het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven en het recht op vrij verkeer.

Dergelijke maatregelen kunnen dus niet automatisch worden gelast na een strafrechtelijke veroordeling of ter algemene preventie teneinde andere vreemdelingen af te schrikken van het plegen van strafrechtelijke feiten. Dat ook en zelfs het bestaan van een veelvoud van vroegere strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf niet voldoende is om een verwijdering of weigering van verblijf te rechtvaardigen.

Zoals hoger reeds uiteengezet werd deze 'actualiteitstoets' niet gemaakt door verweerder. Verweerder schendt hiermee naast art. 40ter en 43 Vreemdelingenwet ook het redelijkheidsbeginsel, volgens hetwelk een oordeel als onwettig dient te worden bestempeld wanneer dit tegen alle redelijkheid ingaat en aldus "kennelijk onredelijk" is (quod in casu), minstens manifest onzorgvuldig is.

Tevens impliceert een dergelijk handelen door verweerder een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit kwam.

Verweerder dient hierbij evenwel de door de wetgever voorziene procedures en limitatief bepaalde weigeringsgronden te respecteren. Dit houdt onder meer in dat indien verweerder de aanvraag van verzoeker wenst af te wijzen omdat hij naar haar oordeel een gevaar uitmaakt voor de openbare orde hij rekening dient te houden met de verplichtingen die opgenomen zijn in artikel 43 van de Vreemdelingenwet en hij dient na te gaan of het gedrag van verzoeker heden nog een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verweerder heeft dan ook niet de controle die door artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd doorgevoerd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat, in weerwil van wat artikel 43, eerste lid, 2° oplegt, een onderzoek werd gevoerd naar het actueel karakter van de vermeende bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving, hetgeen des te meer klemmt nu het een veroordeling betreft voor feiten die dateren van 2009. Sedert 2013 is er zelfs geen verkeersovertreding meer begaan door verzoeker. Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen.

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing niet wettig verantwoord.

8.2.2. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk. Verzoeker heeft een gezin dat bestaat uit zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen die allen de Belgische nationaliteit bezitten. Het is totaal onmogelijk om het familiale leven verder te zetten in het land van herkomst. Door de bestreden beslissing wordt er ook geen enkele wijze rekening gehouden met de persoonlijke of familiale situatie waarin verzoeker verkeert. Ook wordt er geen rekening gehouden met het feit dat de feiten waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst dateren van lang geleden, niet meer actueel zijn, en verzoeker zijn straf heeft ondergaan. Dat er geen enkele rekening werd gehouden met de tientallen bewijsstukken die verzoeker heeft voorgelegd om aan te tonen dat hij onmogelijk alleen of met zijn gezin zou kunnen verhuizen naar Marokko. Dat verzoeker is opgegroeid in Duitsland en dat zijn gezin in België verblijft en hij hier is "geworteld".

Hierdoor zal verzoeker niet alleen van zijn echtgenote worden gescheiden, tevens zullen zijn twee kinderen moeten opgroeien zonder hun vader en omgekeerd.

Het is kennelijk onredelijk om uit het enkele feit van een enkele correctionele veroordeling van 3 jaar geleden voor feiten van 6 jaar geleden automatisch af te leiden dat hij de openbare orde of nationale veiligheid zou hebben geschaad. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke situatie van verzoeker daadwerkelijk in beschouwing heeft genomen blijkt nergens uit. Er is geen enkel deugdelijk en zorgvuldig onderzoek gebeurd.

In de gegeven omstandigheden gaat de weigering van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, de grenzen van de redelijkheid te buiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen."

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

"8.3.1. Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat verwerende partij o.m. ten onrechte geen rekening hebben gehouden met zijn huidig gezinsleven, noch met zijn ruime sociale banden en verregaande integratie. Zo werd er geen rekening gehouden met het huwelijk van verzoeker en evenmin met het feit dat verzoeker twee minderjarige kinderen heeft waarvoor hij zorgt. Uit niets blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het gegeven dat de correctionele veroordeling handelt over feiten van 6 jaar geleden, over feiten in een

totaal andere context, en andere persoonlijke situatie, waarbij de ex-echtgenote zichzelf mutileerde en verzoeker bij deze feiten ongewild betrokken is geraakt, en verzoeker inmiddels een nieuw hoofdstuk in zijn leven is gestart. Dat verzoeker in Duitsland is opgegroeid sinds de kleuterklas, dat hij nooit is terug gekeerd naar Marokko, dat zijn echtgenote ernstig ziek is en niet voor de kinderen alleen kan zorgen, enz.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de verwerende partijen de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat hun handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

8.3.2. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd.

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn Belgisch gezin. Deze familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft uitgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en dat zijn gezin hem onmogelijk kan volgen.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Door de bestreden beslissing wordt het gezin van verzoeker gescheiden van elkaar. Alle gezinsleden hebben de Belgische nationaliteit. Het is voor hen onmogelijk om samen met verzoeker te verhuizen naar Marokko. Verzoeker heeft twee zeer jonge kinderen die hun vader absoluut nodig hebben voor hun ontwikkeling, opvoeding en onderhoud. Ook de echtgenote van verzoeker wordt fundamenteel geraakt door de bestreden beslissing. Elk normaal gezinsleven wordt onmogelijk gemaakt. Verzoeker heeft omgekeerd ook het recht om samen te zijn met zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen waarvoor

hij zijn verantwoordelijkheid wenst op te nemen. Door de bestreden beslissing, verliest hij ook zijn bestaande sociale netwerk en dient zij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem vreemd land.

Dat er ook geen rekening werd gehouden met het feit dat de veroordeling dateert van jaren geleden en dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid. Dat tevens rekening moet worden gehouden met de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land van herkomst: deze zijn zeer groot doordat hij geen echtgenoot of vader meer zal kunnen zijn voor zijn gezin. Tevens moet rekening worden gehouden met de sociale, culturele en familiale banden met België: zeer groot, familie, verlies van werk, integratie en geen band met Marokko. Dat de echtgenote van verzoeker bovendien ernstige hartproblemen heeft, zodat verzoeker haar dient te verzorgen en zeer betrokken is in de opvoeding van de kinderen. Stress bij de echtgenote, kan haar leven in gevaar brengen.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt de Nederlandse (en Duitse) taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

8.3.3. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...”

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoeker te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Indien verzoeker zou zijn gehoord had zij onder andere kunnen vertellen dat hij verzet heeft aangetekend tegen het vonnis dat hem ten onrechte veroordeeld, dat hij volkomen geworteld is in de Belgische samenleving, dat hij voor de kinderen zorgt omdat zij echtgenote hiertoe niet in staat is, dat hem een arbeidscontract werd aangeboden, enz.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

8.3.4. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden.

Dat een schending van de formele motiveringsplicht vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 40ter, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het artikel 52 Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 8 EVRM en het artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie schendt.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

3.4. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In de beslissing wordt eveneens verwezen naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 43 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

(...)”

Met betrekking tot de bevelscomponent wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...).”

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 februari 2015 te Riemst een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in functie van zijn minderjarige Belgische dochter. Op 24 augustus 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

3.11. In zijn middel poneert verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou hebben verzuimd te motiveren omtrent de familiale situatie van verzoeker en onvoorwaardelijk voorrang geeft aan de bescherming van de openbare orde. Verzoeker oppert dat *“quasi alle feiten”* lichte veroordelingen wegens verkeersovertredingen zijn, dat hij slechts één ernstige veroordeling opliep en dat hij zich heeft herpakt, maar dat de beslissing enkel een verwijzing naar het strafregister zou inhouden. Tevens voert verzoeker aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

3.12. Verzoeker kan in elk geval niet worden gevolgd in zijn standpunt dat *“quasi alle feiten”* die hij zou hebben begaan, betrekking hebben op verkeersovertredingen. Uit de beslissing blijkt dat hij onder andere (bij herhaling) werd veroordeeld voor ‘afvalstoffen’, drugbezit, opzettelijke slagen en verwondingen, schuldig verzuim en diefstal. Uit het administratief dossier blijkt dat er de voorbije jaren processen-verbaal werden opgemaakt wegens een problematische opvoedingssituatie in het kader van de jeugdbescherming, uit hoofde van autodiefstal, sluikstorten, laster en eerroof, heling, misbruik van vertrouwen, (zware) diefstal, dronkenschap en weerspannigheid, bedreigingen, omkoping en vervalsing, doodslag en drugbezit. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn bewering dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoorwaardelijk voorrang zou geven aan de bescherming van de openbare orde. In de beslissing wordt er immers uitdrukkelijk op gewezen dat: *“het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt (wordt) geacht aan de vrijwaring van de openbare orde”*. Tevens wordt benadrukt dat: *“Er (...) bij deze beslissing wel degelijk rekening (werd) gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”*

3.13. Verzoeker beweert dat zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van Hasselt van 26 oktober 2012 een verkeerd beeld schetst en hij voert een aantal ‘verzachtende omstandigheden’ aan. De Raad stelt echter vast dat de veroordeling definitief is zodat de gemachtigde van de staatssecretaris zich onder andere hierop kan baseren om het recht op verblijf van verzoeker te weigeren omwille van openbare orde-redenen. Waar verzoeker laat uitschijnen dat hij zich heeft herpakt en de laatste feiten dateren van begin 2013, dient te worden aangestipt dat hij nog verschillende malen werd veroordeeld in 2013, 2014 en 2015 en niet aannemelijk maakt dat de feiten die aan de basis lagen van deze veroordelingen zouden dateren van vóór het begin van 2013, zoals hij in zijn middel beweert.

3.14. Het betoog van verzoeker dat de verwerende partij er ten onrechte van uit zou gaan dat zijn echtgenote slechts als zijn partner zou worden beschouwd, vindt geen steun in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt eveneens dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij en zijn echtgenote twee Belgische kinderen hebben. In de beslissing wordt wel degelijk rekening gehouden met verzoekers beweerde gezinsleven met zijn echtgenote en zijn verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn minderjarig kind. Waar verzoeker poneert in Duitsland zou zijn opgegroeid en het voor hem, gelet op zijn westerse levenswijze, onmogelijk zou zijn om in Marokko te leven, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hem geenszins de verplichting oplegt om terug te keren naar Marokko.

3.15. Verzoeker houdt vervolgens voor dat het bevel niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De Raad stelt echter vast dat het loutere gegeven dat het legaal verblijf van verzoeker verstreken is, de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht is om in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Deze laatste hoefde bijgevolg helemaal niet uitdrukkelijk toe motiveren waarom hij dit nodig achtte. Het loutere feit dat verzoeker later nog eventuele verblijfsaanspraken zou kunnen laten gelden in functie van zijn kinderen of zijn echtgenote en zijn bewering dat hij in het bezit is van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, doen hieraan geen afbreuk. Verzoeker wijst erop dat hij beschikt over een bijlage 35, maar uit de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 januari 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat deze niet meer mag worden verlengd, zodat dit 'bijzonder verblijfsdocument' inderdaad niet langer geldig was.

3.16. In zijn tweede middel meent verzoeker dat niet kan worden betwist dat hij een familielid is van een Belgisch onderdaan in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt dit nergens in twijfel getrokken. Verzoeker gaat daarna in op artikel 43 van de vreemdelingenwet en hij voert aan dat er geen correcte beoordeling zou zijn gebeurd. Wederom gaat verzoeker in op de feiten die aan de basis lagen van zijn veroordeling in 2012. Verzoeker benadrukt dat hij thans geen gevaar meer zou zijn voor de samenleving, maar hij weerlegt de vaststelling niet van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij er zich ook nog toe heeft laten verleiden om *"tijdens de zwangerschap van zijn partner de wetten en regels in België niet te respecteren"*. Verzoeker beweert dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te stellen dat hij de openbare orde in de zin van artikel 43 van de vreemdelingenwet zou hebben geschaad, maar hij lijkt uit het oog te verliezen dat hij naast een zware veroordeling van enkele jaren geleden, nog talloze andere veroordelingen heeft opgelopen die in de beslissing worden opgesomd. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris, rekening houdend met de herhaalde inbreuken op de openbare orde die verzoeker pleegde, in redelijkheid kon besluiten dat verzoeker een gedrag vertoont waaruit blijkt dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er werd, in weerwil van verzoekers beweringen, wel degelijk een actualiteitstoets doorgevoerd. Het is duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn belangenafweging wel degelijk rekening heeft gehouden met *"de aard, de ernst en de recentheid in de tijd"* van de feiten door uit de opeenvolging van strafrechtelijke veroordelingen af te leiden dat deze getuigen van het niet-geïntegreerd zijn van verzoeker en zijn onwil om te integreren waardoor zijn persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt blijven aan de vrijwaring van de openbare orde.

3.17. In zoverre de rechtspraak van het Hof van Justitie kan worden toegepast in onderhavig geval dat geen enkel communautair aspect vertoont, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de maatregel zou steunen op een reden van algemene preventie en dat niet louter wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen.

3.18. Verzoeker verwijst in zijn tweede middel naar de tientallen bewijsstukken die hij zou hebben voorgelegd en waaruit zou blijken dat hij met zijn gezin onmogelijk zou kunnen verhuizen naar Marokko. De Raad stelt vast dat het administratief dossier inderdaad een aantal stukken bevat die betrekking lijken te hebben op de ouders, de broers en zussen van verzoeker die in Duitsland zouden verblijven en het feit dat verzoeker vanaf 5-jarige leeftijd ook in Duitsland zou hebben gewoond. De Raad vraagt zich echter af hoe uit deze stukken, die niet in verband kunnen worden gebracht met onderhavige beslissing, kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn Belgische familieleden onmogelijk naar Marokko zouden kunnen verhuizen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de feiten niet correct zou hebben beoordeeld of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

3.19. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.20. Verzoeker is gehuwd met zijn Belgische echtgenote en is vader van 2 kinderen met de Belgische nationaliteit. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg worden vermoed.

3.21. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in onderhavig geval, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

3.22. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn middel beweert, werd wel degelijk rekening gehouden met het huwelijk van zijn verzoeker en zijn Belgische kinderen. De bestreden beslissing verwijst enerzijds naar *"de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten"*, waaruit blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving". Vervolgens wordt afgewogen hoe een weigeringsbeslissing zich verhoudt tot verzoekers gezinsleven: *"Betrokkene zijn dochter is geboren in 2014. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden om ook nog tijdens de zwangerschap van zijn partner, de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen en verkeersregels in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot integratie van betrokkene blijkt ook uit het feit dat de herhaaldelijke inbreuken die door de politierechtbank zijn veroordeeld eigenlijk altijd over hetzelfde gaan: betrokkene blijkt nooit een rijbewijs op zak te hebben, zijn voertuig blijkt niet verzekerd, zijn voertuig blijkt niet gekeurd te zijn. Kennelijk vertikt hij dit eenvoudigweg. Vandaar dat deze veroordelingen wel degelijk getuigen van het niet-geïntegreerd zijn van betrokkene en evenmin de integratie na te streven, zeker in combinatie van de correctionele veroordelingen. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde."* In de beslissing wordt ook overwogen dat *"het gezin immers vrij(staat) zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven."* In zijn middel beweert verzoeker dat het onmogelijk zou zijn om samen met zijn gezin naar

Marokko te verhuizen. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing hem enkel oplegt om het grondgebied van het Rijk te verlaten, maar hem geenszins de verplichting oplegt om naar Marokko te verhuizen. Verzoeker brengt trouwens geen enkel bewijs aan van zijn beweringen dat zijn echtgenote ernstig ziek is en dat hij zeer betrokken zou zijn bij de opvoeding van de kinderen. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat zijn echtgenote hartklachten heeft en ondertussen zwanger is van hun derde kind. Deze gegevens worden geenszins gestaafd. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, kan in elk geval niet worden besloten dat er, rekening houdend met de openbare-orde problematiek, een positieve verplichting zou rusten op de overheid om het gezinsleven van verzoeker te handhaven en te ontwikkelen.

3.23. Artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Verzoekster kan uit deze bepaling bijgevolg geen recht putten om in het kader van zijn verzoek tot herinschrijving gehoord te worden (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof heeft in de voornoemde arresten wel gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

3.24. Daargelaten de vraag of er sprake is van een schending van het recht om gehoord te worden wanneer een beslissing wordt genomen die het gevolg is van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) (zie punt 1.1), waarbij de aanvrager uit de aard van de zaak in de mogelijkheid verkeert om zijn standpunt kenbaar te maken, brengt verzoeker geen elementen aan die een ander licht werpen op de bestreden beslissing.

3.25. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 41 van het Handvest. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 40ter en 43 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN